

Arrest

nr. 248 182 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politiezone Aalst op 16.10.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A. (..).

Voornaam: B. (..)

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: ?

Nationaliteit: Litouwen

In voorkomend geval, alias: ///

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*
 - tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*
- uiterlijk op 17.10.2020.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1. van de wet:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II.2.1. Het eerste middel bestaat uit een schending van art. 7 juncto art. 1, 2° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vw.) en artikel 8 van het Ministerieel Besluit van 18.03.2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto art. 1, 1° van hetzelfde Ministerieel Besluit, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de schending van machtsoverschrijding, doordat de bestreden beslissing niet genomen werd namens de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing werd op 16.10.2020 genomen en ondertekend door de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Asiel en Migratie.

De eedaflegging van de huidige federale regering gebeurde evenwel reeds op 01.10.2020, zodat de minister van Sociale zaken en Volksgezondheid (thans vice-eerste minister VANDENBROUCKE), op dat ogenblik geen bevoegdheid meer had om de bestreden beslissing te nemen.

Er dient aldus te worden besloten tot de onbevoegdheid van de steller van de akte.

Art. 1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

2° de Minister : de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Art. 1, 1° van het Ministerieel Besluit van 18.03.2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het Ministerieel Besluit van 17.05.1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

Voor de toepassing van dit besluit wordt verstaan onder:

1° Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Aldus had de attache conform artikel 8 van het Ministerieel Besluit van 18.03.2009 juncto art. 1.1° niet de bevoegdheid om de beslissing te nemen.

De bevoegde persoon voor asiel en migratie is sinds 1 oktober 2020 de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met de Nationale Loterij, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en van Institutionele hervormingen.

Vermits de bestreden beslissing op 16.10.2020 is genomen, dient deze door de nieuwe bevoegde persoon of zijn gedelegeerde te worden genomen, quod non in casu.

Derhalve is de steller van de akte onbevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Zodoende is er sprake van machtsoverschrijding, minstens werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing genomen werd door L.C.. Het is niet betwist dat L.C. attaché is bij de dienst vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten. Het treffen van dergelijke beslissing behoort tot de bevoegdheid van de minister, die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (zie artikel 1, §1, 2° van de vreemdelingenwet)

De bestreden beslissing vermeldt dat zij genomen is in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (..)"

Ook artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing inzake de termijn de bevoegdheid is van de minister of zijn gemachtigde.

Aldus wordt vastgesteld dat de wetgever de bevoegdheid voor het treffen van de thans bestreden beslissing heeft toevertrouwd aan de minister of zijn gemachtigde.

Conform artikel 6 juncto artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de dienst vreemdelingenzaken bevoegd om de bestreden beslissing te nemen. Deze attaché doet dit in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het loutere feit aldus dat de bestreden beslissing nog melding maakt van *"de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Asiel en*

Migratie” betreft slechts een materiële vergissing die geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de steller van de akte. Er kan geen twijfel over bestaan dat de betrokken attaché haar bevoegdheid heeft uitgeoefend in hoedanigheid van gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het loutere feit dat de titel van de persoon die de bevoegde minister is gewijzigd is naar staatssecretaris voor Asiel en Migratie doet hieraan geen afbreuk.

2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II.2.2. Het tweede middel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de materiële motiveringsplicht en de hoorplicht doordat verzoeker niet werd gehoord bij het nemen van de beslissing door verwerende partij.

1.

Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

2.

In casu werd bevolen dat verzoeker het grondgebied onmiddellijk diende te verlaten. De beslissing voor dermate korte termijn werd genomen om reden dat er een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker zou bestaan.

Het vermeend risico op onderduiken in hoofde van verzoeker bestaat volgens verwerende partij omdat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Aangezien verzoeker niet is gehoord, is het echter onduidelijk of verzoeker al dan niet het land illegaal is binnengekomen en hoe lang hij dan wel illegaal in het land verblijft.

Verzoeker is niet gehoord over zijn verblijf in België, doch werd meegenomen nadat hij aangifte kwam doen van zijn aanwezigheid in het rijk op het stadhuis te AALST.

Bijgevolg is het onredelijk om te stellen dat er een risico zou zijn op onderduiken en is de gegeven korte termijn om het grondgebied te verlaten ongefundeerd.

Zodoende wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

Daarnaast oordeelt verwerende partij dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt wanneer verzoeker het land is binnengekomen.

Derhalve kan er niet geoordeeld worden dat verzoeker de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn niet heeft gerespecteerd.

Hier wordt eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden.

3.

Daarenboven moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Geheel ten onrechte wordt op pagina 2 van de beslissing voorgehouden dat verzoeker voorafgaandelijk aan de beslissing werd gehoord. Verzoeker werd helemaal niet gehoord, laat staan dat er een beroep werd gedaan op een tolk (schending zorgvuldigheidsbeginsel, minstens van de materiële motiveringsplicht). Verzoeker deed ook geen aangifte voor verblijf te 9300 AALST, (...), doch wel voor het adres te 9300 AALST, (...). Nergens blijkt hoelang verzoeker in het Rijk was alvorens hij zich bij de gemeente ging aanmelden, noch of dit laattijdig was.

Het recht om te worden gehoord, waarborgt nochtans dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoeker de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uit een te zetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht. Daarbij komt dat vermits verzoeker niet gehoord is, de bovenstaande beslissing ongefundeerd is.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303 en ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht wordt van toepassing geacht in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 85).

In casu ligt een bevel om het grondgebied te verlaten voor, hetgeen als een bezwarend besluit kan worden beschouwd.

Vreemdelingen die minstens gemachtigd of toegelaten zijn tot een verblijf van meer dan 3 maanden én wiens verblijfsrecht wordt ingetrokken, hebben een wettelijk verankerd hoorrecht in art. 62, § 1

Vreemdelingenwet. Over de beslissingen waarop art. 62, § 1 Vreemdelingenwet niet van toepassing is, zegt de memorie van toelichting het volgende:

Wat de andere maatregelen en beslissingen betreft dan de beslissingen tot beëindiging van het verblijf of tot intrekking van het verblijf, blijft het recht om te worden gehoord, van toepassing als algemeen rechtsbeginsel.

Gelet op het grote aantal en de diversiteit van de gevallen waarin de administratie kan tussenkomen en op de diversiteit van de maatregelen die zij kan nemen, leek het niet opportuun dit beginsel in ruimere mate in de wet te bekrachtigen op gevaar af van de rechtszekerheid en de efficiëntie van de maatregelen op het spel te zetten. Het doel is dat de administratie haar praktijk snel en gemakkelijk kan aanpassen aan de evolutie in de nationale en de Europese rechtspraak, en rekening houdend met haar middelen en de behoeften in het veld. Het recht om te worden gehoord heeft immers regelmatig het voorwerp uitgemaakt van jurisprudentiële ontwikkelingen inzake migratie en asiel, en dit is nog regelmatig het geval. De administratie moet ook rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval in het kader van de toepassing van het recht om te worden gehoord.

De betrokkene zal er niet minder door worden beschermd, want niet alleen is het hoorrecht de administratie opgelegd als een algemeen rechtsbeginsel, het niet-naleven van dit beginsel kan ook worden aangevoerd als ondersteuning van het beroep tegen de beslissing en, eventueel, worden gesanctioneerd door de nationale gerechten. (Kamer 2016-17, 2215/1, 47.)

Bijgevolg dient het hoorrecht van verzoeker te worden gerespecteerd, hetgeen in casu niet gebeurd is. De vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats."

2.5. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij kritiek uit op het feit dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Zij stelt dat niet blijkt dat zij illegaal het land is binnengekomen en hoe lang zij al illegaal in België verblijft. Zij werd hieromtrent niet gehoord. Het is onredelijk om te stellen dat er een risico op onderduiken is.

2.9. Het betoog van de verzoekende partij kan hoegenaamd niet gevolgd worden. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zij zich op 6 oktober 2020 heeft aangeboden te Aalst met de vraag zich in te schrijven. Zij legde daartoe een Litouwse identiteitskaart voor. Evenwel blijkt uit politieel onderzoek dat deze Litouwse identiteitskaart vals is en verzoekende partij niet aantoonbaar een Unieburger te zijn. Verzoekende partij zou van Turkse nationaliteit zijn. Om die reden werd haar dan ook het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gegrond op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en op de feitelijke vaststelling dat zij niet in bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum op moment van haar arrestatie. Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet.

Verzoekende partij toont ook geenszins aan dat zij niet op illegale wijze is binnengekomen noch toont zij aan dat zij tijdens haar illegaal verblijf de nodige stappen heeft genomen om zich in regel te stellen. Het zich op frauduleuze wijze bedienen van een valse Litouwse identiteitskaart kan bezwaarlijk als dusdanig beschouwd worden. Zij doet met haar betoog dan ook geenszins afbreuk aan de redenen waarom de verwerende partij beslist heeft haar geen termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen. Daarenboven wijst de Raad erop dat de beslissing om al dan niet een termijn voor vrijwillig vertrek te geven slechts een uitvoeringsmodaliteit betreft van het bevel om het grondgebied te verlaten. Kritiek hierop kan geen afbreuk doen aan de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers betekent het wel verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet dat het verblijf legaal is tijdens de termijn voor vrijwillig vertrek. Het houdt enkel in dat men in die periode beschermd is tegen gedwongen uitvoering. Bijkomend wijst de Raad er ook op dat verzoekende partij werd opgelegd uiterlijk op 17 oktober 2020

het Belgische grondgebied te verlaten en thans meer dan 30 dagen (gewone termijn voor vrijwillig vertrek) zijn verstreken zonder dat blijkt dat zij in tussentijd gedwongen verwijderd werd. Er blijkt dan ook niet dat verzoekende partij nog belang heeft bij haar – trouwens zoals hoger is gebleken ongefundeerde – kritiek (cfr. RvS nr. 238 569 van 20 juni 2017).

2.10. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger. Verzoekende partij maakt geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

2.11. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER